

သန်းမြင့်အောင်

ဘဝ...ရသ...
ပစ္စုပ္ပန်စာမျက်နှာများ

നടന്ന
മോംവിനക്രമം

ကန္တာရဆေးစက်များ

ကျွန်မကတော့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်ညစ်မနေသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပါပဲ။

“စိတ်ညစ်တယ်” ဆိုတာ အကျပ်အတည်းတွေ့တာ၊ ဦးနှောက် ခြောက်တာ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာမျိုးကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဖြူစင်တဲ့ စိတ်အစဉ်နဲ့ နှလုံးသားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ စွန်းထင်းပေ ကျုံနေတာမျိုး၊ ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်မသန့်စင်နိုင်တော့တဲ့ ညစ်ပေတဲ့ အစွန်းအထင်းတွေ လိမ်းကျံထားတဲ့ “နှလုံးသားခံစားမှု” ကို ဆိုလိုတာပါ။

လူ့ဘဝဖြစ်တည်စကတည်းက အစွန်းအထင်း အညစ်အကြေးတွေ အထပ်ထပ်ပေကျံလာရာက အနုပညာဝန်းကျင်ထဲရောက်မှ ဖောက်ခွဲဖွင့်အန်ခွင့်ရတဲ့ သူတစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်မစတင်သိခွင့် ရခဲ့တာကလည်း အနုပညာတစ်ရပ်ကြောင့်ပါပဲ။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်မတွေ့လိုက်တဲ့ သူကလေးရဲ့ ပန်းချီကားအမည်က

-

“စိတ္တဇအလွမ်း”

ပန်းချီကားအမည်က ကျွန်မကိုဖမ်းစားထားသလို ပန်းချီကား ဖန်တီးသူကိုမြင်တော့ ကျွန်မပို စိတ်ဝင်စားတယ်။

ဝိနိပိန့်သွယ်သွယ်၊ ဖြူစင်တဲ့ အသားအရေနဲ့ မျက်မှန် ကလေးတပ်ထားတဲ့ ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ နာမည်က စိမ်းစိမ်းနွယ်။ မျက်နှာကလေးက အေးချမ်းလွန်းသည် ။ သူ ရေးခြယ်ထားသည့် ပန်းချီကားနှင့် သူ့သွင်ပြင်ဟန်ပန်က ဘယ်လိုမှ ထပ်တူမကျ။ နှလုံးသားခံစားမှုနှင့် ပြင်ပအသွင်သဏ္ဌာန်၏ ကွာဟမှုကို သူကလေးက ကျွန်မကို သက်သေပြနေသယောင်။

အဖြူရောင်နောက်ခံမှာ လိမ္မော်၊ ခရမ်း၊ အနီရဲရဲ၊ မီးခိုး၊ အပြာရင့် နဲ့ တခြားရောယှက်ထားတဲ့ အရောင်တွေ ခပ်စိပ်စိပ်ကြပက်ထားပြီး အောက်ဆုံးက ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာ ပန်းပွင့်ကလေးနှစ်ပွင့် အရိုးတံ တိုတိုကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်လျက်ရှိနေပေမဲ့ တစ်ပွင့်ကလိမ္မော်နီရောင်၊ တစ်ပွင့်က အနက်ရောင်။

အဲဒီပန်းချီကားရေးဆွဲထားသူကို စိတ်ဝေဒနာသည် လို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုထင်ရက်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသေချာနေတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မဘယ်လိုမှ ငြင်းဆိုလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လုပ်အားပေးနေရတဲ့ ရန်ကုန်စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆေးရုံကြီးရဲ့ “ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကုထုံးသစ် ” တစ်ရပ်အနေနဲ့ ပန်းချီ ကာတွန်းအနုပညာပိုင်းနဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ အသိဉာဏ် အတိမ်အနက်နဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို တိုင်းတာတဲ့ လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။

အဲဒီ ပန်းချီကားလေးရဲ့ အကြောင်းကို ကာယကံရှင်ကို ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုစေချင်ပေမယ့် အေးချမ်းစွာ ပြုံးနေတဲ့ သူကလေးရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်နဲ့ အမူအယာ ပျက်ယွင်းသွားမှာ စိုးလို့ ရယ်၊ ဖြေဆိုချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ အမှန်တကယ် ရှိမရှိ မသိသေးတာရယ်ကြောင့် သူနေတဲ့ အဆောင်ဖြစ်တဲ့ ရွှေမြိုင်ဆောင်က ဆရာမကိုပဲ သူ့အကြောင်းကို မေးဖြ

စိမ့်ခဲ့ပါတယ်။

“သူနာမည်က စိမ်းစိမ်းနွယ်တဲ့ ဆရာမရဲ့ ။ သူက အစက လူနာရှင်ပါ။ သူ့လူနာကို ခဏခဏလာစောင့်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ပါ ဝေဒနာသည် ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူ့အဖြစ်က ရင်နာစရာ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက လူနာရှင်ဆိုတော့ သူ့လူနာက သူနဲ့ ဘာတော်လို့လဲ ဆရာမ”

“အင်း ... သူ့ယောက်ျားလို့ ပြောရမှာပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားပါပဲ၊ တရားဝင်လင်မယားပါ။”

ဆရာမ ပြောပုံက တစ်မျိုးကြီးမို့ ကျွန်မရင်ထဲသိပ်မရှင်းချင်။

“ကောင်မလေးက ငယ်သေးတာပဲနော် ဆရာမ။ သူ့အဖြစ်က ဘယ်လိုရင်နာစရာ ကောင်းတာလဲ။ ကောင်လေးကရော သူနဲ့ ရွယ်တူပဲလား။ ခုရော အဲဒီကောင်လေးဆေးရုံမှာ ရှိနေလား။”

“ဆရာမနားလည်အောင် ကျွန်မ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူငယ်ငယ်တုန်းက အခြေအနေက စပြောရမှာပဲ။ အဲဒါကလည်း သူ့ယောက်ျားကို ဆေးရုံမှာ လာလာစောင့်နေတုန်းက ကျွန်မတို့ နဲ့ ခင်မင်သွားပြီး တစ်စတစ်စ စကားပြောရင်းကနေ သိလာရတာ။ အခုကျတော့ မေးလည်း ပြောချင်မှ ပြောတော့တယ်။ ပြောချင်ရင်လည်း မမေးဘဲနဲ့ သူ့ဟာသူ ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ။ ဒီကလေးမလေးက ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့ ။ တောင်ပေါ်သူ ကလေး။”

“ဟုတ်မှာ နော်။ ရုပ်ကလေးက သိသာတယ်။ အသားလေးက ဝင်းစင်ပြီး ချောမွတ်နေတာပဲ။ တိုင်းရင်းသူထဲမှာ တောင်မှ ပဲလှတဲ့ မျက်နှာ

ကျ။ နှာတံကလေးပေါ်တယ်။ မျက်တောင်လေးတွေကလည်း ကော့နေတာပဲ။”

သူကလေးက မျက်မှန်ကို ချွတ်ကိုင်ပြီး အုတ်နံရံကို ကျောခိုကာ ပန်းချီကားများကို ပြီးပြီးငေးကြည့်နေသည့်အသွင်ကို ဘေးတိုက် မြင်ကွင်းမှ ကျွန်မကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“သူငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ သီလရှင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်တဲ့ ။ မိဘတွေကိုလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျောင်းကိုလည်း ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိဘူးတဲ့ ။ အဲဒီတုန်းက ၆ နှစ် ၇ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ရွယ်တူကလေးတွေ အဝတ်အစား လှလှလေးတွေဝတ်ပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေတာမြင်ရင် သူ အဲသလို သိပ်နေချင်တာဆိုပဲ။ သီလရှင်ဆရာကြီးတွေ အလစ်မှာ ကိုယ်ရုံတွေကို ချွတ်၊ ထဘီကို အပေါ်တစ်ဝက်အောက်တစ်ဝက်ထား၊ ခါးကို ကြိုးနဲ့ စည်းပြီး ပြန်လှန်ချ၊ စကပ်လို လုပ်ဝတ်ကြည့်လို ဝတ်ကြည့်နေတာကို သီလရှင်ဆရာကြီးက သိနေတယ်။ အဲဒီကနေ နောက်တော့ တောင်ပေါ်နယ်မှာ တာဝန်လာကျတဲ့ ဆရာဝန်လင်မယားနဲ့ စကားစပ်မိပြီး လူဝတ်လဲပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားအဖြစ်နဲ့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စောင့်ရှောက်မွေးစားပါမယ်။ ပညာလည်း သင်ပေးပါ့ မယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပါလာတာတဲ့။”

“အဲဒီလင်မယားက ကလေးမရှိဘူးလား။”

“မရှိဘူး။ အဲဒါပေမဲ့ သုံးလေးနှစ်လောက်ကြတော့ ယောက်ျားဘက်က တူလေးတစ်ယောက် သူတို့ အိမ်ကို ရောက် လာပြီး အတူနေကြတယ်။ အဲဒီကလေးရဲ့ အမေကဆုံးသွားပြီး အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာကြောင့် ဦးလေးက ခေါ်မွေးလိုက်တာ။”

“ဟင် - အဖေအရင်းက ကိုယ့်သားကိုယ်ခေါ်မသွားဘဲ ညီက ဝင်မွေးပေးရတယ်လို့ ”

“အမွေကိစ္စတွေပါလို့ ဆိုတာပဲ။ သူ့အဖေ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ ကိစ္စမှာ သဘောမတူလို့ ရသင့်ရထိုက်တာတွေ ကလေးကို အကုန်ပေးပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာတဲ့ ။ အဲဒီကပြီး ကလေးနှစ်ယောက်က အိမ်မှာ အတူနေရတယ်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးထက် ခြောက်နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ သူ့နာမည်က မျိုးမင်းအောင်တဲ့ ။ အဲဒီ မျိုးမင်း အောင်ကလေးက လူပျိုပေါက်အရွယ်ကျတော့ ခဏခဏ စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝေဒနာဖြစ်လာတယ်။ ဦးလေးရော၊ အဒေါ်ရောက ဆရာဝန်တွေဆိုတော့ ဂရုတစိုက်တော့ ကုတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက သက်သာ သွားရင်ခဏပဲ၊ ရှင်းရှင်းပျောက်မသွားဘူး။

ခက်တာက အဲဒီဆရာဝန်လင်မယားကလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း အထူးကုဘွဲ့ယူဖို့ နိုင်ငံခြားကို သုံးလေးနှစ်သွားဖို့ အကြောင်းပေါ်လာတယ်။ ဒီတူဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာသည် ကိုလည်း ခေါ်လို့ မရ၊ အရွယ်ကောင်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း အိမ်မှာ ရှိနေဆိုတော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး တိုက်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ထားခဲ့ပါလေရော။”

“ဟင် - သူတို့ ချင်းကရော ချစ်လို့ လား”

“အဲဒီလောက်အထိ မစဉ်းစားဘူးလေ။ ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုပေးရမယ့် အရွယ်ကောင်းမိန်းကလေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်းလို့ ယူဆပုံရပါတယ်”

ငွေကြေးနဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုလဲလှယ်တဲ့ သဘော သက်ရောက်သွားကြောင်းတော့ သူတို့ မတွေးမိစရာအကြောင်းမရှိဟု ကျွန်မ ထင်လိုက်မိသည် ။

“နောက်ဆုံးတော့ တိုက်တစ်လုံးထဲမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ခြံစောင့်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေကြရက မျိုးမင်းအောင်က စိတ်ဖောက် လာလိုက် ဆေးရုံလာတင်ထားလိုက်။ ကောင်မလေးက ထမင်းပို့၊ ဟင်း ပို့၊ လာလာပြုစုလိုက်၊ ကောင်းသွားလိုက်၊ ပြန်ဆင်းပြီး အတူ နေလိုက်ကြနဲ့ ။ နောက်ကျတော့ စိမ်းစိမ်းနွယ်ပါ မူမမှန်တော့ဘဲ စိတ် တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ် လာပြီး တစ်ယောက်က မိန်းမဆောင်၊ တစ်ယောက်က ယောက်ျားဆောင် တင်ထားရတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်တာပဲ ဆရာမရေ။”

“ဒုက္ခပါပဲ။ သူကပါ ဘာလို့ ရောပြီး စိတ္တဇဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

“စိတ်ဒဏ်ရာတွေပေါ့ ဆရာမရယ်။ ကောင်မလေးကသာ ငယ်ငယ် ကတည်းက တွယ်ရာမဲ့မို့ ကောင်လေးကို စွဲစွဲနစ်နစ်ချစ်တာ။ ကောင် လေးက စိတ်ဖောက်နေရင်သာ ပြုစုသမျှကို အသာမှိုန်းပြီး စံစားနေတာ ၊ စိတ်ကောင်းသွားရင် အိမ်ဖော်ကို ယူထားရတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတာ သူရင်နာတဲ့ အကြောင်း ခဏခဏပြောဖူးတယ်။”

“အခုရော ကောင်လေးက ယောက်ျားဆောင်မှာ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“မရှိတော့ဘူး။ နေကောင်းလို့ ဆင်းသွားတာ တစ်လပြည့်တော့မယ် ။ စိမ်းစိမ်းနွယ်ကို တစ်ခါမှ လာမကြည့်ဘူး။ သူ နေမကောင်းရင်သာ ကောင်မလေးက ဆေးရုံနဲ့ အိမ် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် ပြေးနေရတာ။ ကောင်လေးက သူ့အပေါ် ချစ်ပုံမရပါဘူး ဆရာမရယ်။”

သူကလေးအစား ကျွန်မရင်နာသွားသည် ။

“သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဆေးရုံတက်နေတော့ ဘယ်သူလာ စောင့် ရှောက်သလဲ ဆရာမ။ ပြီးတော့ သူတို့ အိမ်မှာ မရှိကြတော့ရော စားဝတ် နေရေးအတွက် ဘယ်လိုဖုန်းတီးသလဲ”

ကျွန်မက ပူပူပင်ပင် မေးမိသွားသည်။ ။

“ခြံစောင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဘေးကတိုက်ကိုလည်း ဆရာဝန် လင်မယားက အပ်သွားပြီး ငွေလည်း မှန်မှန် ပို့ပေးတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ အဲဒီအိမ်က ပိုက်ဆံလာလာပေးတယ်လို့ စိမ်းနွယ်က ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ဆရာမရေကောင်လေးဆေးရုံမှာ ရှိ တုန်းသာ လာပြီးပို့ကြ ကျွေးကြတာ။ ကောင်လေး ဆင်းသွားလို့ စိမ်းနွယ်တစ်ယောက်တည်းကျန်ရော ဘယ်သူမှ တောင် လာမကြည့်ကြတော့ဘူး”

“သနားပါတယ်နော်။ ကျွန်မ ဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲမသိဘူး”

“အခုလို သူတို့ ကို ပန်းချီဆွဲဖြစ်အောင် အရောင်တွေ ခြယ်ဖြစ်အောင် သူတို့ ရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်ကို “အနုပညာကုထုံးသစ်” နဲ့ ကုသပေးနေကြတာ ဆရာမကူညီနေတာပဲပေါ့ ဆရာမရဲ့ ။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံကတောင် ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ ကိုယ်စား ဆရာမတို့ အနုပညာရှင်တွေကို ကျေးဇူးတင်နေကြတာပါ”

“တကယ် ကျေးဇူးတင်ထိုက်တာ ပန်းချီဆရာတွေ၊ ကာတွန်းဆရာတွေကိုပါ။ သူတို့ ရဲ့ သရုပ်ပြရေးဆွဲပြသမှုတွေ၊ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးပေးမှုတွေကြောင့် အောင်မြင်တာပါ။ ကျွန်မက ဘေးက အားပေးသူ သက်သက်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမရယ်။ အနုပညာဟာ စိတ်ဝေဒနာရှင် တွေရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ သိလိုက်ရတာကတော့ ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက် အောင်မြင်မှု တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ စိမ်းစိမ်းနွယ်ကတော့ အရင်တုန်းက ဒီလို ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင် ပျပျမရှိဘူး ဆရာမရဲ့ ။ အမြဲတမ်း ချောင်ကလေး တစ်ချောင်မှာ ကုပ်ပြီး ငြိမ်နေတာ။ ဒီပန်းချီဆေးတွေ ပုံဆွဲစာရွက် တွေနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ကို

ယုံရင်ထဲကခံစားမှုတွေကို ကိုယ့်အတွေးအမြင် ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကိုယ်
ဖော်ထုတ်ပြကြစမ်းပါလို့ သူတို့ ကို အနုပညာရှင်တွေက နွေးနွေးထွေး
ထွေးနဲ့ တန်းတူ ဆက်ဆံလာကြတော့မှ သူတို့ ကို သူတို့ ယုံကြည်မှု အပြ
ည့်အဝနဲ့ ဝေဒနာတွေကို ဖောက်ခွဲကြတော့တာ”

“စိမ်းစိမ်းနွယ် ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားက နှစ်ချပ်ထင်တယ်။ ကျွန်မနောက်
တစ်ချပ် မကြည့်ရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ ဟိုးဘက်ထောင့်မှာ တစ်ကားချိတ်ထားတယ်။
ဆရာမ သူ့ကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပြီး သူ့ပန်းချီကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ကို သူ့ကိုပဲပြန်မေးကြည့်ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ။ သူက ပြောချင်မှာ ပေါ့နော်။”

“အမလေး ဆရာမရယ်။ ပြောချင်လွန်းလို့ မှ ”

သူနာပြုဆရာမက တစ်ဆက်တည်း စိမ်းစိမ်းနွယ်ကို လှမ်းခေါ်၍ “စိ
မ်းနွယ် ရေ- မင်းရဲ့ နောက်ထပ် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဆရာမကို လိုက်ပြ
ရင်း ဆရာမသိချင်တာရှိရင်လည်း ပြောပြလိုက်ပါ” ဆိုတော့ စိမ်းစိမ်းနွ
ယ်ဆိုသော မိန်းကလေးက ကျွန်မနှင့်အတူ ပန်းချီကားချပ်ချိတ်ထားရာ
အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။ ။

သည် တစ်ကားက စောစောက “စိတ္တဇအလွမ်း” လိုခြယ်မှုန်းမှု မဟု
တ်။ ထူးခြားသည် က ပန်းချီကားရဲ့ ရေးဆွဲထားပုံနှင့်ပန်းချီ ကားကို ပေး
ထားသော အမည်ဖြစ်သည်။ ။

ပန်းချီကားချပ်နှင့်အပြည့် တောင်တန်းကြီးတစ်ခုကိုအနိမ့်အမြင့် မ
ညီမညာ ရေးဆွဲထားသည်။ ။ တောင်၏ အမြင့်ဆုံးနေရာအထက်နာဆီ
တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသော နေလုံးကြီးကို လိမ္မော်ရင့် ရောင်နှင့်

အနီစွက်ပြီးရေးခြယ်ထားသည် ။ တောင်ခြေတွင် ဖယောင်းတိုင်ငယ်
လေးတစ်တိုင် ထွန်းညှိထားပြီး ပန်းချီကားအမည်ကို “လမိုက်ည”ဟု
ပေးထားသည် ။ ထွန်းလင်းတောက်ပနေတဲ့ နေလုံးကြီးနှင့် “လမိုက်ည”
ဟူသော အမည်ကို ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်နိုင်ဟု ကျွန်မထင်သည် ။ ကျွန်
မ သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“မစိမ်းစိမ်းနွယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

စကားအပြောအဆိုက မွန်ရည်ပြီး ပညာရှင်ဆန်နေသယောင် ...

“ဒီပန်းချီကားနဲ့ ဒီနာမည်ကို ပေးရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မသိချင်တယ်။ နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပေးပါလား”

သူက ကျွန်မကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီး

“ကျွန်မ ဆွဲထားတာ မကောင်းလို့ လားဟင်၊ နာမည်ကရော မလှလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ၊ ပန်းချီကားကလည်း ကောင်းပါတယ်၊ နာမည်လေးလည်း လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေလုံးကြီး ဒီလောက်ထိန်ထိန်သာနေပါလျက်နဲ့ “လမိုက်ည” လို့ ပေးရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ သိချင်လို့ ပါ၊ ဖြေချင်မှ ဖြေပါနော်၊ ဆန္ဒ မရှိရင် လည်း မဖြေပါနဲ့ ၊ ရပါတယ်”

“ဖြေချင်တာပေါ့ ဆရာမရယ် ...၊ တောင်တန်းကြီးပေါ်က ဆရာမမြင်ရတဲ့ နေလုံးကြီးက တောင်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ထွက်နေတာပါ၊ ဟိုဘက်ကတစ်ခြမ်းပဲ လင်းနေတာဆရာမရဲ့ ၊ တောင်ရဲ့ ဒီဘက် ခြမ်းမှာ ကတော့ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေတာလေ၊ ဖယောင်းတိုင် မှိန်မှိန်ကလေးတစ်တိုင် ထွန်းထားရတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ကျွန်မက တောင်ရဲ့ ဒီဘက်ခြ

မ်းက အမြဲတမ်း ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတာ၊ လရောင်လေးတောင် မမြင်ဖူးဘူး”

သူ့အဖြေက သူ့ဘဝ၏ သရုပ်အမှန်ကိုထင်ဟပ်သွားသလို။ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးမှာ လည်း နာကျင်လို့ သွားရသည် ။ သူကတော့ တစ်သက်လုံး ရင်နှင့်အမျှ သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးထားရသော ဝေဒနာအစွန်းအထင်းများကို ဖွင့်ထုတ် သွန်အန်လိုက်ရသည့်နှယ် သက်သောင့်သက်သာရှိသွားပုံရသည် ။ ပြီးတော့ကျွန်မကို “ဘယ်လိုလဲ”ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်မည့် မျက်နှာလေးတစ်မျိုးဖြင့် မျက်ခုံးကို အနည်းငယ် ပင့်လိုက်ရင်း -

“ကျွန်မ ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့ လားဟင်၊ ကျွန်မ ဆွဲထား ပုံနဲ့ “လမိုက်ည” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်သွားပြီလား၊ မှန်မှန်ပြောနော်။ မညာနဲ့”

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးသော အရွယ်၏ ဂုဏ်နှင့် မျက်နှာအမူအယာက ရုတ်ခြည်းပင် ကလေးဆန်သွားသယောင်နှင့် ချစ်စဖွယ်နောက်ဆက်တွဲ “မှန်မှန်ပြောနော်၊ မညာနဲ့ ”ဆိုသော စကားကြောင့် ကျွန်မပြောမိသွားသည် ။

“ကျွန်မ အဲဒီလို အစက မတွေးမိလို့ ပါ၊ အခုတော့စိတ်ကူးက တကယ်ကောင်းတာပဲ၊ လိုက်တယ် ၊အဓိပ္ပာယ်လည်း ပြည့်ဝတယ်”

“ဒါဆို - ကျွန်မ ပန်းချီဆရာမဖြစ်သွားပြီလား”

“သေချာတာပေါ့”

“နောက်ထပ် ပန်းချီကားတွေ အများကြီးထပ်ဆွဲဦးမယ် ၊ပြီးရင် ဆရာမတို့ ကို ခေါ်ပြမယ်နော်”

ပြီးနေတဲ့ သူကလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ အနာဂတ်ရဲ့ အလင်းတန်းတွေကို

ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတယ်။

သူတို့ ရဲ့ စိတ်လွင်ပြင်က အစွန်းအထင်း အညစ်အကြေးတွေကို
အဖြူရောင် ဆေးစက်များက ဝင်ရောက် ဖုံးလွှမ်း ကာဆီးပစ်လိုက်နိုင်
တဲ့ တစ်နေ့မှာ ...။

Fashion Image မဂ္ဂဇင်း

(၂၀၁၁ ခုနှစ်အောက်တိုဘာလ)

* * *